

Dierbaar aandenken aan

Hugo JACQUES

echtgenoot van Hendrica De Ketelaere

geboren te Mol op 11 maart 1931
en overleden te Antwerpen in de
Eeuwfeestkliniek op 10 augustus 2006.

In je leven moet je vele tunnels door.
Lichten gaan uit, dagen worden donker.
Het leven doet pijn.
Je roept en niemand geeft antwoord.
Je bidt en niemand hoort je.
De tunnel kan lang zijn,
maar aan het einde van elke tunnel
komt weer het licht zo zalig als de zon.
De laatste tunnel die je door moet is de dood.
Daarachter schijnt eeuwig licht.

*De familie dankt U voor uw
troostende blijken van deelneming.*

*Heer in uw handen
beveel ik mijn geest.
Mijn laatste wens is mijn lichaam
aan de wetenschap te geven.*

Henny

Omringd door de liefde van ons allen,
is na een moedige strijd thuis
vredig van ons heengegaan

mevrouw

Henny De Ketelaere

weduwe van de heer Hugo Jacques

geboren te Antwerpen op 9 juni 1928,
aldaar thuis overleden op 26 augustus 2009,
gesterkt door het sacrament van de zieken.

De afscheidsplichtigheid zal plaatshebben op
zaterdag 5 september 2009 om 11 uur
in de Sint-Rochuskerk, Sint-Rochusstraat 79 te Deurne.

Geen bloemen en kransen.

Correspondentieadres:

*Familie Henny DE KETELAERE
p/a Uitvaartcentrum Eugène Timmermans
Oosterveldlaan 31 - 2020 Antwerpen*

Dit melden u met droefheid:

Guido Van Damme en Gerd Jacques,
Lieve Jacques,
Erwin Boute en Ilse Jacques,

haar kinderen

Karlijn en Melinde Van Damme,
Flip Hovens,

haar kleinkinderen

Carlos Tytgat en Paula De Ketelaere,
kinderen en kleinkinderen
Rudolf (†) De Ketelaere en Elvire Jacques,
kinderen en kleinkinderen
Willy Peeters en Johanna (†) De Ketelaere,
kinderen en kleinkinderen

haar zus, schoonbroers, schoonzus, neven en nichten

de Esperantofamilie.

*Heer in uw handen
beveel ik mijn geest.
Mijn laatste wens is mijn lichaam
aan de wetenschap te geven.
Henny*

Aandenken aan
mevrouw

Henny De Ketelaere

weduwe van de heer Hugo Jacques

geboren te Antwerpen op 9 juni 1928,
aldaar thuis overleden op 26 augustus 2009,
gesterkt door het sacrament van de zieken.

*De familie dankt u voor uw blijken van
medeleven en genegenheid.*

Aan mijn kinderen...

Je hoeft niet te bellen, ik ben er niet.
Ik ben weer eens weg zoals je ziet.
Voor één keer weet ik niet waarheen
de reis zal voeren; ik weet alleen

dit keer eens niet naar 't buitenland,
geen reis met Esperantoband,
geen uitstap met de Wielewaal,
de Stokken zijn er ook niet allemaal.

'k Zie oude vrienden, reeds lang gegaan.
Staat daar mijn zoon niet langs de baan?
Mijn broer, mijn zus? 't Begint te dagen.
Ik moet mijn doel nu niet meer vragen.

Ik ben vertrokken voor mijn laatste reis,
directe vlucht naar 't Paradijs.
Doe goed met wat ik achterliet,
voor mij ligt d'eeuwigheid in 't verschiet.

Al miaj infanoj ...

Alvoki ne necesas, mi hejme ne ĉeestas.
Jen plian fojon vojaĝe mi forestas.
Escepte nun fincelon de l' vojo mi ne konas.
Mi scias nur ke l' Lerta Gvidanto jen proponas

ĉi-foje ne al ekstera lando la iradon,
nek al Esperantujo eniru mi la padon.
Ne estos birdobserva kunven' de l' Oriolo
ĉeestos nek la karaj amikoj de l' Bastono.

Mi vidas jen amikojn, jam tiomlonge forajn,
ĉu filon jen kaj fraton kaj karfratinon korajn
ĉu tie staras ili, jen apud la kapelo?
Mi nun ekkomprenas kaj scias jam pri l' celo.

Foriris mi al plia, al nova civilizo
per rektecela flugo al l' Dia Paradizo.
Kion mi por vi postlasis, vi flegu kun preteco
jam kuŝas antaŭ mi la senfina estonteco.